

VILÁGPOSTA

Újfolyam, XVI. évf. 4. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2020. tél

Emberré lett isteni Ige

Itt vagyok, engem küldj!
A világmisszió napja Bicskén
– 4. OLDAL

Az Ige testté lett
A karácsony a hitünk kemény próbája
– 5. OLDAL

**Vagy rablók vagyunk,
vagy szamaritánusok**
Beszélgetés Beer Miklós püspökkel
– 18. OLDAL

145 éve... és ma

1875. szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján egy tüzes lelkületű és bátor víziókkal teli misszionárius elindította a verbita missziós munkát itt, Európában és az egész világon. Nagyon álmódott, és a Jóisten vele volt tervei megvalósításában, minden munkájában.

Így 2020-ban az Isteni Ige Társasága Magyarországon is ünnepelhette a missziós szolgálatot. A közösséggel ünnepezték, mint a szentmise főcelebránsa, rendtársunk, *Michael August Blume SVD* érsek, Magyarország apostoli nunciusa is. A homíliában kiemelte az első olvasmányból Mikeás próféta szavait: „Te, Efratai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled születik majd nekem, aki uralkodni fog Izrael felett. Származása az ősidőkre, a régmúlt időkre nyúlik vissza. Ezért elhagyja őket az Úr, míg nem szül, akinek szülnie kell.” (Mik 5,1–3) Szent Pál szavai megerősítik számunkra, hogy ez a remény Krisztusban valósult meg.

Az ünnepen *Sudarman Aloisius Gonzaga* és *Klau Yulius* testvér egy évre megújították szerzetesi fogadalmukat a verbita közösségben. Érsek atya az Isten iránti hűsre és állhatatosságra buzdította őket a mindennapokban, hogy napról napra meg tudják élni az evangéliumi szegénységet, az Istennek szentelt tisztaságot és az apostoli engedelmisséget.

A Jóisten áldása kísérfje Algon és Julio testvért! Imádkozunk értük és minden fiatal, fogadalmat újító verbita szerzetesért szerte a világon, bátorítva őket Szent Pál szavaival: „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek.” (Róm 8,28)

Szabó Alex SVD

„Ma megszületett a Megváltó nektek...”

(Lk. 2.11a)

Karácsony a remény különleges üzenetét hordozza. A kegyelem éjszakája, amikor a betlehemi istállóbarlangban megszületik a Béke Fejedelme, Jézus Krisztus. Elhozta a szeretet idejét, mindenki hozzá indul, minden szívben a remény él. A gyermeki mosolyban ott a biztatás: szeret az Isten, ne félj! Hisszük, hogy ezt lehet gyógyító üzenetnek venni, különösen ebben a nehéz időben – meggyógyítja összetörtségünket, felemeli a lelkünket, erőt ad a csüggedésben és reményt a szenvedésben.

Karácsony így hozott békét az egész világnak a betlehemi éjszakában. Azóta is ragyog a csillag, amit, ha követünk, el nem tévedhetünk: ez a csillag Jézus Krisztus.

A verbita atyák és testvérek nevében kívánunk áldott szép karácsonyt és boldog új évet minden kedves Olvasónak!

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Tete Remis SVD tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó

Rendi konzulens: Chavvakula Lourduraju SVD
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,
tel.: +36-30/338-3699

Nyomtatás: FOCUS-PREMIER Kft.

Felelős vezető: Hlinka Zsolt

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel és adományok:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- tel.: +36-30/418-9196
- www.missziostitkarsag.hu

Adományok, miseszövetségi befizetések:
10700024-69018251-51100005 (CIB)

Adományozás online: www.missziostitkarsag.hu
Kérésre csekket küldünk.

Isten együttérzése

Kedves Olvasók, nagy szeretettel köszöntök mindenkit!

Előre láthatólag idén a karácsony hangulata másképpen fog alakulni, mint ahogy azt megszoktuk. Hiszen majdnem az egész év teljesen másképpen zajlott le, mint ahogy terveztük és elképzeltük. Új tervekkel kellett készíteni, hogy az élet és a munkánk mégis tovább haladhasson. Idén más lesz az ünnep azért is, mert sok család nem fog tudni összejönni. Lesznek, akik idén nem tudnak hazautazni a szeretteikhez a járványügyi korlátozások miatt. Többé-kevésbé a szokásos karácsonyi rendezvények és összejövetelek is elmaradnak.

A karácsony, Isten megtestesülésének ünnepe lényegileg a családhoz kötődik. Jézus születése örömmel, mely összehozza a családokat, hogy együtt ünnepelhessenek. Ne szomorkodjunk, és ne sajnáljuk, hogy idén nem tudunk a megszokott módon ünnepelni. Inkább legyen ez számunkra lehetőség, hogy együtt érezzünk azokkal, akik már évek óta nem tudják a karácsonyt a családjukkal tölteni. Hiszen minden évben vannak – sajnos nem is kevesen –, akik valamilyen okból nem tudnak találkozni szeretteikkel. Érezzünk együtt a menekültekkel, akik tehetetlenek a helyzetük miatt.

Érezzünk együtt a szétment családokkal, a szegényekkel, az árvákkal, az elhagyottakkal, akiknek senkije nincs. Hiszen ők mind szeretnék a szeretteikkel együtt ünnepelni a karácsonyt, de sajnos nincs rá lehetőségük.

A megváltás történetére emlékezünk, hogy Isten elküldte egyszülött Fiát, hogy üdvözítsen bennünket. Istennek úgy tetszett, hogy eljön a földre az eltévedt emberiséghez, a megtestesült Jézus Krisztus személyében és megvált minket.

A járvány idején az emberben felvetődik a kérdés, vajon Isten megfedkezett rólunk? Vajon Isten bünteti az embert bűnei miatt? Vajon Isten haragszik ránk az engedetlenségünk miatt? Talán azt gondoljuk, Isten távol van tőlünk, és nem törődik velünk többé. Azonban az az igazság, hogy amikor az ember veszélyt érez, nehézséget tapasztal az életében, úgy érzi, megoldhatatlan probléma előtt áll, Isten éppen az ilyen pillanatokban van a legközelebb hozzá. Isten nem feledkezik meg a gyermekeiről, akiket alkotott, és együtt érez velük. Biztosak lehetünk abban, hogy Isten szeret minket minden életkörülmény közepette.

A kisded Jézus karácsonykor újra eljön, közelebb jön hozzánk, mint bármikor is gondoltuk volna, hogy

velünk lehessen. Eljön, hogy nagy szeretettel vigasztalhassa az ő népét, akik rá várnak. Hiszen Jézus azokért jött a világba, akik rászorulnak a szeretetére – és mi mindannyian rászorulunk.

Idén karácsonykor próbáljunk együtt érezni egy olyan emberrel, akinek talán nincs senkije. Hiszen Isten is együtt érez velünk mindig.

Kívánok áldott, boldog és békés karácsonyt minden család számára és mindenkinek!

Tete Remis svd
tartományfőnök

Missziós Miseszövetség

A miseszövetség tagjaiért a verbita atyák az egész világon naponta 7 szentmisét mutatnak be. Személyenként egyszeri **7000 Ft** a tagsági díj.

JELENTKEZÉS:
www.verbita.hu/miseszovetseg
+36 30 418 9196

Tanúságtételek a Miseszövetségről

A verbiták évtizedek óta terjesztik és hirdetik a miseszövetséget, mint egy kegyelemforrást, amivel meg tudjuk ajándékozni egymást, szeretteinket. A szentmiseáldozatnak végtelen, kimeríthetetlen forrása van. Különösen a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve szeretnénk ezt a kegyelmi forrást elmélyíteni és megerősíteni. Ezért kérjük a testvéreket, akik készítményt éreznek rá, névvel vagy név nélkül, küldjenek számunkra rövid tanúságtételeket, eseményeket, melyek megtörténtek a miseszövetségi tagság hatására, családi vagy ismerősök körében! Ezt mi, verbiták, különböző fórumokon megosztjuk, hogy ily módon is tudjuk közösen építeni Isten Országát. A tanúságtételeket a már ismert elérhetőségeken tudják elküldeni számunkra.

Itt vagyok, engem küldj!

A világmisszió napja Bicskén

„Itt vagyok, engem küldj!” (Iz 6,8). Ez az idézet volt a bicskei plébánián, október 17-18-án megrendezett világmisszió ünnepének a mottója. Mint ha konkrétan nekem és *Bonaventura Ngara Wula Laba* atyának is szólt volna ez a mondat. Az Isten gondviselő szeretete az előljárók által azt a feladatot bízta ránk, hogy augusztus 1-jétől itt szolgáljunk. Nagy nyitottságot és szeretetet tapasztalunk a hívek részéről, ami sokat segít nekünk, hogy még jobban bekapcsolódjunk a plébánia életébe.

Mielőtt ide jöttünk, Jézus Krisztus már itt volt, ezért fontos számunkra, hogy különösen figyeljünk arra, merre vezet minket, mi az Ő akarata. Megtapasztaltam, milyen nagy parázs izzik a közösségeinkben és az emberekben, akiket éveken át vezettek az előző lelkipásztorok, köztük közvet-

len elődöm, Varga Imre atya. Szeretnénk folytatni az ő munkájukat Isten dicsőségére, meghívni a testvéreket a közösségbe, és eljutni azokhoz – a plébánia egész területén és azon túl is –, akik várnak Isten szeretetére.

A világmisszió ünnepe lehetőséget adott arra, hogy még jobban megosszuk a hívekkel a verbita missziós lelkiséget, ami ajándék az egész egyháznak és minden embernek. Ennek a lelkiségnek középpontjában a Szentháromság egy Isten áll, éppen úgy, ahogyan a bicskei plébániának is, hiszen a templom a Szentháromság egy Istennek lett felajánlva.

Azt szeretnénk közvetíteni a hívek felé, hogy itt, Bicskén mi is nagyon fontos részei vagyunk az egyetemes egyháznak, és fontos a szerepünk az evangelizáció folyamatában.

Burbela Gergely SVD

Részlet a bicskei egyházközség beszámolójából

A programsorozat *Burbela Gergely* atya ünnepi köszöntőjével vette kezdetét. Majd a Szent László Általános Iskola alsós és felsős tanulói, a bicskei és a társplébániák gyermek- és ministráncsoportjainak tagjai találkozhattak, ismerkedhettek meg a verbita atyákkal. A délutáni programoknak a Bicskei Egységes Művelődési Központ és Könyvtár nagyterme adott otthont.

Tete Remis SVD tartományfőnök üdvözlő szavai után *Chavvakula Lourduraju SVD* missziós titkár beszélt magáról a verbita rendről, a missziós feladatokról, a jövőbe vetett hitről, szeretetről. A különböző országokból érkezett verbiták tanúságot tettek arról, miért lettek misszionáriusok, miért pont a verbita rendet választották, ki hogyan került Magyarországra, hogy élte meg a változást. Ez után szentségimádás következett a világmisszióért *Szlávik András* diakónus vezetésével. A szombati szentmisét *Madassery Benvin Sebastian SVD* mutatta be több verbita atya koncelebrálásával. A napot a verbita atyák zenés műsora zárta.

A programsorozat második napján Bicskén és minden társplébánián szentmisét mutattak be az atyák. Alcsútdobozon *Ghie Marcell SVD*, Felcsúton *Chavvakula Lourduraju SVD*, Óbarkon *Burbela Gergely SVD*, Csabdin *Szumilak Maciej SVD*, Szárligeten és Bicskén *Tete Remis SVD*.

A lelki feltöltődés után a nap szeretetvendégséggel, ebéddel folytatódott a bicskei plébánia udvarán, mely kötetlen beszélgetésekre is lehetőséget adott.

Az Ige testté lett

A karácsony a hitünk kemény próbája

A keresztény embernek, amikor hallja a következő szavakat, „az Ige testté lett” (Jn 1,14), azonnal eszébe jut a karácsony. Sok mai keresztény be is éri ennyivel, pedig sokkal több van ezekben a szavakban. Tudniillik, arról az ígéről van itt szó, amellyel Isten kezdetben a világot teremtette, amikor így szólt: „Legyen”.

Ez az Ige Isten volt; minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ez az Ige Krisztusban testet öltött, és köztünk lakozott. Az Ige, mely öröktől fogva van, ember lett a názareti Jézusban. A láthatatlan Ige láthatóvá lett.

Megnyugtató és biztató dolog úgy körülnézni ebben a világban, hogy minden Ő általa lett – a fűszáltól a világhatalmakig, a bolygóktól a bölcsőben alvó gyermekig, az életed és az életem, minden-minden Neki köszönheti létezését. Csak a „hit által ismerjük meg, hogy a világot Isten Igéje alkotta, s a nem látható dolgokból lett mindaz, ami látható” (Zsid 11,3)

A Logosz kifejezésével jelöli meg János az örök Krisztust. Így nevezték a görög filozófusok a világtéremtő isteni szellemet. A logosz ész, értelmet, törvényt, normát, szellemet jelent, valami olyan végső, megfoghatatlan valóságot, ami a világmindenség mögött és fölött áll. Ma is spekulál az emberi tudomány, és beszél úgynevezett természeti rendről, őserőről, világrendező elvről, a világban működő törvényszerűségről, olyan valamiről, ami a világmindenséget fenntartja és működteti. Nos, azt mondja János apostol görög műveltségű olvasóinak: mi ismerjük azt a Logoszt, akiről ti csak álmodtok! Sőt, mi személyesen is ismerjük Őt! Igen, mi személyesen is ismerjük azt az örök Igét, akit ti mindenféle szép tudományos névvel kerülgettek: hiszen nem más Ő, mint aki Krisztus személyében Megváltónkává lett, aki köztünk lakozott, akinek láttuk a dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének a dicsőségét. (vö. Jn 1,14)

„Az Ige testté lett!” – hangzik a nagy üzenet. De miért éppen testté? Ez az emberi sors vállalását jelenti. Ő maga

is emberként született, emberként született, emberként élt és halt meg ezen a világon. Tudta, mit jelent a kísértés, a fáradtság, a küzdelem, a szomorúság. Könnyezett a szeme, fáj a szíve neki is! Látjátok, milyen Megváltónk van? Biztos lehetsz benne, hogy amikor bármi szükséggeddel, problémáddal odamész Jézushoz, senki sincs, aki nála jobban meg tudna érteni, és aki nála jobban tudná, hogyan kell segíteni! „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt.” (Zsid 4,15) Ez a Jézus, amikor látja gyermekeit az ő mindenféle küzdelmeikben, megemlékezik saját szenvedéseiről, és kész a könyörületre és segítségre.

És az emberré lett Ige itt van ma is köztünk az legszentebb Oltáriszentségben. Az Eucharisztia az Ő szent teste. Karácsonykor emlegetjük az *Emmanuel* szót, ami azt jelenti, hogy Isten velünk van. Ahogy az örök Ige felismerése csak a hit által történik meg, úgy az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust is csak a hit által ismerjük meg. Minden karácsony a hitünk kemény próbája.

Benvin Sebastian svd

Verbita házak – A misszió otthonai

- Lelkigyakorlatok • Missziós programok • Közösségi találkozások
- Konferenciák • Táborok • Pihenés • Szentmise • Gyóntatás • Lelki beszélgetés

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky utca 3-5.
www.szentarnold.hu
Ghie Marsel svd
06-30-749-1379

Szent Imre Missziósház és Verbita Központ

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.szentimre.verbita.hu
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

Őri István Ifjúsági Ház táborhely

9730 Kőszeg, Park u 1.
[www.verbita.hu/
ori-istvan-ifjusagi-haz](http://www.verbita.hu/ori-istvan-ifjusagi-haz)
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

A fény gyermekei

Karácsony a Viktória-tónál

Néhány évvel ezelőtt egy nyelvészeti kongresszuson vettem részt Tanzánia Egyenlítőnél délre eső egzotikus vidékén, Bundában. Először Nairobibá, Kenya fővárosába repültünk, majd egy kisebb légszavaros géppel a Kilimandzsáróhoz, végül onnan utaztunk tovább a Viktória-tó partjára. A kongresszust Lydia Simeon Bupilipili asszony, a Bundai régió kormányhivatalának vezetője nyitotta meg. Az országban élő különböző kultúrákhoz tartozó népek szokásainak megfelelően háromféle módon köszöntött bennünket: Bwana Asifiwe (Isten áldjon meg!); Tumsifu Yesu Kristo (Dicséretessék a Jézus Krisztus!); *أسالامو* (As-salāmu 'alaykum – Béke legyen veletek!)

A nyitó ünnepség után megtudtuk, hogy a szállodánk utcájában van egy nagyobb templom. Mivel karácsony előtt voltunk, elsétáltunk oda. Éppen oktatás folyt, a plébános a másnapi elsőáldozásra készítette fel a fiatalokat. Az oktatás befejezése után az atya vezetésével vezetésevel megtekintettük a farsangi hangulatot idéző, színes krepp-papír csíkokkal és lampionokkal feldíszített templomot. Nálunk, Európában az adventi időszakban egészen más hangulatúak a templomok. Az épület különleges díszítése azt sugallta, hogy az ottani lakosság nagy, fesztiválszerű közösségi ünnepélyként éli meg a karácsonyt.

A plébános úr meghívásának eleget téve másnap részt vettünk az elsőáldozással egybekötött karácsonyi ünnepi

Emlékfotó a templom udvarán

Ünnepelő tömeg a bundai főtúcán

misén. Mindenhol hömpölygött a nép körülöttünk és a gyerekek szép, színes ruhákban sétálgattak a poros utcákon. Amint beléptem a templom udvarába, az ott sorakozó fiatalok hangos „Good morning, Gabriell!” köszöntéssel üdvözöltek, mintha régi ismerősök lennénk.

Miközben Európában a templomok kezdenek kongani az ürességtől, itt jó volt látni, hogy még egy nem különösebben nagy város távoli temploma is megtelt emberekkel. Úgy látszik, az afrikaiak ezen a területen is meg akarják őrizni vallási és kulturális identitásukat és tradícióikat.

Mivel az egyenlítői Afrikában nem nagyon lehet fenyőfákat találni, a templom díszítése nem a nálunk megszokott volt. De karácsonyfát egyébként sehol sem láttunk a városban. A szertartás hangulata is teljesen eltért az európai szertartások hangulatától. A szentmise alatt egzotikus, vérpezsdítő, vidám afrikai zenére színes ruhákba öltözött nők táncoltak a templom jobb oldalhajójában. A szertartás jó hosszan elhúzódott, körülbelül négy órán át tartott, amíg a több mint száz elsőáldozó fiatal megkapta ezt a fontos szentséget.

A szentmise végén a szertartást végző pap bejelentette, hogy egy távoli országból érkezett vendégek is vannak a templomban és megkért, hogy mondjak egy rövid üdvözlő beszédet szuahéliül az elsőáldozásban részesült fiataloknak. Mivel szuahéli nyelven ezt nem tudtam volna megtenni, angolul mondtam el, hogy keresztény felfogás szerint karácsonykor azt ünnepeljük, hogy eljött a világosság a világra. Annak a krisztusi tanításnak a fénye ragyogja be a Földet, amely az őszösvetségi szemet szeméért, fogat fogéért elvvel szemben a megbocsátás fontosságát hirdeti, és amely szerint a szeretetnek kell a legfontosabb parancsnak lenni az emberiség számára. És most, karácsonykor az elsőáldozáshoz járuló fiatalok személyes életébe is eljött a fény. Így mostantól ők a fény gyermekei, és az egymilliárd fős katolikus világegyház és a kétmilliárd fős keresztény közösség aktív tagjaivá váltak. A rövid beszédet az Amani ja Kristu (Krisztus békéje legyen veletek!) szavakkal, szuahéliül fejeztem be, és kifejeztem reményemet, hogy a Jóisten áldása kísérje a fiatalokat egész életük folyamán.

Dr. Márkus Gábor

Íme, a te fiad

A Covid-19-járvány és a börtönmisszió

A misszió egy különleges területe a börtönök világa. Sajnos, hamarosan egy éve, mintha az ószövetségi vízözön helyett („A víz nem válik többé vízözönné” Ter 9,15b) egy vírus pusztítana a világban, hazánkban is. Gyakorlatilag nem találkozhatunk

használata rendkívül korlátozott, és gyakorlatilag csak a missziós papoknak engedélyezett rövid időre és kevésszer az interneten, Skype-on keresztüli videóhívás. Persze a fogvatartott csak nevelői felügyelet mellett folytathatja le a beszélgetést.

személyesen a fogvatartottakkal, hogy a fertőzés terjesztésére ebben a formában ne legyen lehetőség.

Most a vallási kapcsolatunk személyes lelki megélése is kizárt velük. Külön engedéllyel az *Új Ember* hetente bejuttatható a börtönlelkészen keresztül, és a havonta megjelenő *Adoremus* is megkaphatják meghatározott személyek. Egyházunk anyagi támogatásának köszönhetően a nagyon rászoruló, általunk jól ismert fogvatartottak részére pénzbeli segítyt is tudunk küldeni az előírások megtartásával. A technikai eszközök

Hiába próbáltuk elérni, hogy legyen lehetőség a korlátozott létszámú személyes találkozásokra, nem értünk el eredményt. Szentgyónásra, szentáldozásra abszolút nincs lehetősége most a fogvatartottaknak. Az emberi szemmel nem látható, picinyke vírus sajnos ilyen negatív hatással van missziós munkánkra is. Buzdítani szeretnék minden hívő embert, hogy ilyen céllal, imaszándékkal is lépjen be az imádkozók közösségébe! *Vianney Szent János Mária* áldozópap tanításából idézek: „Az embernek az a feladata, hogy imádkozzék és szeressen. Ha imád-

koztok és szerettek, íme, ez az ember boldogsága itt a földön.”

A fogvatartottak többsége számára pontosan ez a legkevésbé érthető két terület: Mi az imádság lényege, és hol az isteni szeretet, ha ilyen az én (fogvatartott) helyzetem? Olyan sokszor kérdeztek már a missziós foglalkozásokon, szinte szó szerint ezt: „Miért teremtette az embert Isten a saját képére és hasonlatosságára? Egy kicsit kevesebb is elég lett volna, hogy megvalósíthassam a terveimet!” Válaszként nincs szükség mesére. Érthető a szeretetlenség és a bűn kapcsolata. Világossá válik a fogvatartottak számára is, mit jelent: „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13), folytatva Pál apostol mondatával: „Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, testének, az egyháznak javára”. (Kol 1,24) Ezek után a megtérésről, a keresztény életvitel igazi boldogságáról tanítani, a hit útjára vezetni bárkit – mindenkit –, egy életre szóló küldetés.

A fogvatartottak részéről megfogalmazott kérdésekre én szintén egy kérdést szoktam feltenni: Miért kellett az Isten Fiának értünk szenvednie? Válaszként pedig két okot szoktam felhozni: először, hogy bűneinktől megváltson, másodsor, hogy saját példájával tanítson meg minket, miként kell élnünk.

Ez missziós hitoktatásom alapja is, mert minden fogvatartottra is igaz a Máriának mondott krisztusi mondat: „Íme, a te fiad!” Micsoda karácsonyi ajándék lehet a fogvatartottak számára, ha kezdik megérezni, az ő szívük is lehet a megszületett kicsi Jézus jászola!

Pomozsi István

Hivatásgondozás

... Isten álma rólad.
... Isten ajándéka neked.
... Isten útja hozzád
– és rajtad keresztül
a világon mindenkihez.

Mawasal M'bela Fabien SVD atya

• hivasas@verbita.hu • +36 30 479 1620

Missziós barátok találkozója

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

Következő alkalmak:

• **2021 FEBRUÁRJÁTÓL**

- 17.15 – szentségimádás és gyónási lehetőség
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Mi az, amit Jézusnak adhatok ajándékul?

Két tanúságtétel

Az örök Ige, Jézus „külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember” (Fil 2,7). Az emberek közül Szűz Mária volt vele a legszorosabb, legbensőségesebb kapcsolatban. Ezért ő anyai szeretetével be tud vezetni minket az emberré lett isteni Ige szeretetmisztériumába, amit a Szeretetláng által sokan megtapasztalunk.

Egy fiatal édesanya tanúságtételét szeretném erről megosztani: „2015-ben volt a legemlékezetesebb karácsonyunk. Akkor született a kislányunk. Nagyon nagy ajándék egy gyermek születése, és nagyon boldogok vagyunk. Karácsonykor összeülünk, beszélgetünk és egymás kezét megfogva imádkozunk az asztalnál. Várunk valakit, várjuk a Kisjézus születését. Nekünk a karácsony tehát kétszeres születés: az Úr Jézus születése és *Renike* születése is.

Isten tenyerén élünk: Ő tart minket, ott van alattunk, felettünk, mellettünk, Isten szeretete vigyáz ránk, óv és vezet minket. Próbáljuk megvalósítani, életünkkel feleleveníteni, utánozni azt, ahogy a Szent Család élt. Naponta imádkozzuk a *Szent József, légy házunk ura...* imát. Érezzük a missziós küldetést a munkahelyen, vagy ahol épp vagyunk. Az emberekhez Jézus szeretetét visszük. Mindennap közösen mondjuk a rózsafüzért, imádkozzuk az Üdvözlégyben: »Árassz Szeretetlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre, most és halálunk óráján. Ámen.«. Ez egy nagyon jó, erős ima a sátán ellen.

Amikor még nem ismertem a Szeretetlángot, a férjemmel voltak vitáink, de aztán ezek megszűntek. A Szeretetláng olyan, mint egy mágnes, amely magához vonzott. Olyan kegyelem, amit nagyon nehéz szavakkal kifejezni, de át lehet élni, és akkor lángra gyullad tőle a szíved. Mély, nagy titok. Én érzem, hogy még az árnyékában élni is jó, hogy ott lehetünk az egész családdal. De ha benne vagyunk, a Szűzanya lángoló szeretete magával ragad minket. Ez nagyon nagy segítség a mindennapi életben.”

Nemrég a 93 éves Annus néninél voltam, aki fiatal korában a szerzetesi életre érzett hivatást, de csak az ideiglenes fogadalomig jutott, mivel az akkori körülmények nem tették lehetővé hivatása kibontakozását. Férjhez ment és két gyermeke született. Most kilenc unokája és négy dédunokája van. Vele beszélgettem készületről, ünnepről.

– Számodra mit jelent az adventi készület?

– Középkorban kezdtem arra gondolni, hogy a karácsonyra ké-

szülni kell. A fiatalok életéből hoznék egy példát: a házasságra is felkészülnek a szerelmesek, jegyesoktatásra járnak, megtervezik a lakást, a közös életüket, mi hogyan lesz. Az ember életének döntő eseményeire készülni kell. Nagy esemény Jézus születésnapja, és nagy családi ünnep. A családi ünnepre az ember nem csak a lakást takarítja ki, hanem készül ajándékokkal is. Szokás, hogy a gyerekek kis szívecskét visznek a templomba a karácsonyfára, meg jó cselekedeteket „gyűjtenek”. De valahogy az az érzésem, a felnőttek nagy része ilyen módon nem készül, és rit-

kán gondol arra, hogy ajándékokat vigyen a Kisjézusnak.

Karácsonykor a gyerekeket vagy a hozzátartozókat olyan valamivel szoktuk megajándékozni, aminek örülnek. Próbálok kitalálni, mi az, amivel örömet tudok neki szerezni. Ez nem csak annyi, hogy bemegyek egy üzletbe és lekasztok valamit, hanem gondolkodom azon, hogy a másiknak mi a jó.

Mi az, amit Jézusnak adhatok ajándékul? Azt, amit előkészítetek az advent folyamán, lassacskán, napról napra, és végül azt mondom: ezt odaadom neked. Személyes dolog, hiszen az

életemből adok valamit. Ez lehet egy lemondás, lehet egy imacsokor, bármi. Mivel az advent a bűnbánat és böjt ideje, én azt hiszem, hogy magamból kell egy darabot lekanyarítani, magamból kell valamit kivenni és neki följajlanni. Ahogy megyek üzletről üzletre, és keresem, melyik ajándék lenne a legjobb, a legszebb a másoknak, ugyanúgy az életemen is végig kell nézni, mi az, aminek most Jézus örülne. Szóval az ajándéknak értéke kell, hogy legyen, nem szabad csak hevenyészve odatolni ezt-azt, vagy éppen üres kézzel érkezni. Azt hiszem, hogy az adventi készület lényege az kellene, hogy legyen, hogy magamból kitermelem azt, amit ő elvár tőlem.

– *Megütötte a fületem a „kitermelni” szó...*

– Majdnem, hogy azt mondhatnám, hogy megdolgozni érte. Itt van az adventi készület négy hete, amikor időt szánhatok arra, hogy magamba nézek. Mi az, aminek Jézus örülne, mi az, ami belőlem egy darab, amit oda tudnék neki adni. Amit esetleg még rejtegetek, amit még talán magam előtt is titkolgatok, vagy pátyolgatom, hogy „ezt azért még nem adom, ehhez még ragaszkodom, ne kívánd, hogy ezt is odaadjam...”. Nem bűnös dologról van szó, de egy megkötöttség-

ről, valami számomra fontosról. Ha pedig egyszer azt mondja a Kisjézus: „hozd már ide azt is a jászolhoz”, s én azt le tudom tenni, el tudok tőle szakadni, az valódi ajándék.

– *A Szeretláng üzenetekben az Úr Jézus mondta Erzsébet asszonynak, „semmi ne válasszon el tőlem! Ne keresd önmagad! Mondj le önmagadról, hajsza se férjen közénk!” (1962. április 8.)*

– Ezért nagyszerű a szerzetesek szégyenségi fogadalma. Az, hogy nem ragaszkodom semmihez. Használok dolgokat, de nem ragaszkodom hozzájuk, és tudom, nem az enyéme. Azért vannak, hogy használjam őket, de ha kell, kiengedem a kezemből. Lehet az egy rossz szokás is, például a túl sok internetezés; adventben kicsit megkarcsúsítom az ezzel töltött időt. Bárhogyan is, a lényeg, hogy odaadom neki.

– *Sok családban nagy áldás lehetne, ha kevesebbet ülnének a szülők és a gyerekek a számítógép előtt. Helyette inkább együtt imádkoznának tíz-tizenöt percet, vagy közösen játszanának.*

– Egy szülő részéről lehet például ajándék, hogy többet foglalkozik a gyerekével, hiszen ez kicsit lemondás

is, hogy nem mesefilmet kapcsol be, hadd nézze azt a gyerek, hanem mondjuk, ő mesél neki. A felnőtt gyerekeim a mai napig emlegetik, milyen jó volt, amikor meséket olvastam nekik. Sok történetre még most is emlékeznek. Mert ez egy személyes kapcsolat. A meséléssel megerősödik a szülő-gyerek kapcsolat, hiszen akkor ott ül az anyu vagy az apu az ágy szélén és mesél – nagy élmény a gyerekeknek! Pedig én dolgozó ember voltam. Amikor a Jézusnak szóló személyes ajándékról van szó, az azt jelenti, hogy az egy darab az életemből. És egy nagyon szép karácsonyba tud beletorkollani, ha valaki valóban átgondolja, mit adhatna.

– *Melyik karácsonyod volt a legemlékezetesebb?*

– Gyerekkoromban a karácsonyt a szüleimmel hármásban ünnepeltünk. Mindig nagyon vártam a másnapot, mert akkor átmentünk a keresztszüleimhez, akik mélyen vallásosak voltak, együtt imádkoztunk, énekelünk. Nekik hét gyermekük volt, és igazán jókat lehetett játszani. Ott, karácsony másnapján éreztem át mindig azt a melegséget, szeretetet, amit a karácsony ad.

Nagyon kedves és igazán meghatározó karácsonyok számomra, amikor még az unokáim is itt voltak, és közösen ünnepeltünk. Ez a ház, amiben lakom, egyidős velem. A felnőtt gyermekeim itt laktak kezdetben a házasságkötésük után: itt volt a fiam és családja két unokámmal, lányom és családja szintén két unokával, s mi, a férjemmel, összesen tízen. Adventben az unokák betlehemezni jártak a rokonokhoz, ismerősökhöz. Előtte a gyerekek hetekig készültek a karácsonyi műsorra énekekkel, versekkel. A mai napig őrzöm ezt a magunk gyártotta kis betlehemet, amit az előadásokra mindig elvittek. Gondold el, hogy akkor itt milyen élet volt! Ezek a karácsonyok nagyon szépek, gyönyörűek voltak. A családi együttlét csodálatos. Életemnek igazán szép és meghatározó karácsonyai ezek voltak. Most már húsz éve egyedül élek, de jó ezekre visszagondolni.

Menkő Ágnes

VILÁGPOSTA
ONLINE

verbita.hu/vilagposta

Verbita Baráti Kör
A misszió barátainak közössége

Összeköt a misszió.

A távolság ellenére közösséget alkothatunk az imádságban.

A missziós imaháló végtelen ereje tartja meg szolgáltatunkat az egész világon.

Csatlakozz a misszió barátaihoz!
Küldd el nevedet, címedet, és felvesszük veled a kapcsolatot!

Chavvakula Lourduraju svp minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.

misszio@verbita.hu

Vagy rablók vagyunk, vagy szamaritánusok

Beer Miklós püspök segítésről, felebaráti szeretetről és búcsúzásról

Az autóban megcsörren a telefon. „Megjöttetek?” – hallom Beer Miklós püspök hangját a vonal túlsó végén. „Akkor nyitom a kaput.” Kisvártatva nyílik a nagy zöld faajtó, és mosolyogva, széttárt karokkal megjelenik a püspök és betessékel minket. Kávéval fogad és őszinte érdeklődés vesz körül. Számomra Ő az, aki mindig példát mutatott odafigyelésből, együttérzésből, őszinteségből és szeretetből. Azért jöttünk, hogy beszélgessünk interjúkönyv-sorozata nemrég megjelent kötetéről, a *Hozzád megyekről*. Közeledve a karácsonyhoz, Jézus születésének ünnepéhez, azon tűnődöm, a könyv címe kettős értelmet hordoz. Hozzád megyek – üzenheti a megszületett Gyermekek mindegyikünk számára; de mondhatjuk mi is életünk alkonyán: megtérünk Hozzád, Istenem.

– *Mi volt az a gondolat, amire azt mondtad, hogy ezt még el kell mondanom?*

– Ez a járványhelyzet döbbsített rá arra, hogy az életünket halálosan komolyan kell venni. Ez indított arra a gondolatra, hogy legyen ez a befejező része a sorozatnak. Már a cím is sejteti, hogy egy kicsit az Úr Isten felé tekintek. A könyv címe, Sillye Jenő dicsőítő énekéből vett idézet, *Hozzád megyek*. Jelzi, hogy ez egy számvetés. Ugyanakkor az is kiderül, hogy mennyire komoly ez a téma a járvány kapcsán mindnyájunk számára. Hogyan értelmezzük egész életünket a térben és időben, az utánunk következő nemzedék életét és az egyházunk jövőjét. Ez is hangsúlyt kapott, mi az álmod az egyházmóról, az egyház jövőjéről. A korábbi kötetekhez képest most kevesebb történetet mesélek. Próbálok inkább összegezni az élettapasztalatomat, a papi, püspöki szolgálatom látásmódját.

– *Milyennek álmód az egyházat?*

– Feltétlenül hiszek az egyház megújulásában. Ha történeti távlatban tekintünk vissza a kétezer éves történetére, akkor kimondhatjuk: fontos, hogy visszatérjünk a forráshoz, vissza az ősegyház első élményvilágához, Jézus feltámadásának élményéhez.

Ennek az ellenőrző visszatekintésnek a segítségével próbálunk a jelen körülmények között eligazodni és keresni az Úr Isten szándékát. Nincs új élethelyzet. Születés és halál, az életért való küzdelem, a másokkal való együttélés, az új nemzedékekkel való kapcsolat... Vannak a konfliktusok, küzdelem, megpróbáltatás, szenvedés, fájó igazságtalanság és háborúság. Ezek jelen voltak az ősegyház életében is. A kérdés, hogy a mai világban, az evangélium fényében, a Szentlélek Úristen vezetésével, hogy tudunk reményt kelteni és feleletet adni ezekre az örök, nagy kérdésekre.

– *Azt az ígéretet kaptuk, hogy a valási háborúk, a szakadások és széthúzások után a megbékélés kora következik, ahol egy akol lesz és egy pásztor. Jelenleg nem így néz ki...*

– Vannak reményt keltő jelek. Legfrissebb élményem a Szentatya új enciklikája, a *Mindnyájan testvérek (Fratelli tutti)*. Ez a megszólítás, ez a felvetés, ahogy Assisi Szent Ferencre utal a pápa, pontosan az emberiség megbékélésére, a kiengesztelődésre irányítja a figyelmet. Ilyenkor szoktam utalni a keresztény egyházak közötti ökumenikus kapcsolatra. Ha az 500 évvel ezelőtti reformációra visszatekintünk, bizony nehezen tudtuk volna akkor elképzelni, hogy ma újra

egy asztalhoz ülünk és meghallgatjuk egymást. Papi életemben ugyanakkor nagyon nagy reménységként élem meg, hogy odafigyelünk egymásra – reformátusok, evangélikusok, baptisták és a kisegyházak is. Hiszen ők is ugyanúgy Jézus Krisztusról és a Benne megtalált isteni szeretetről beszélnek. Ha lehántjuk az egyházak közötti kapcsolatról a rárakódott fogalmi különbségeket, látjuk az irányt, hogy egy felé megyünk. A legújabb pápai enciklikában Ferenc pápa egyértelműen utal az iszlámmal való kapcsolatfelvételre is. Az ábrahámfi vallásokkal kapcsolatban is szép jeleit látjuk a közeledésnek, a megbékélésnek. Pál apostol ezt így fogalmazza meg: Jézus Krisztusban Isten kiengesztelődött a világgal és ránk bízta a kiengesztelődés szolgálatát. Hiszem, hogy a hívő embereknek az Úristen ezt adja feladatát.

Sokszor idézem Szent Ferenc imáját is: „Uram, tégy engem a te békéled eszközévé.” Nagyon fontosnak érzem, hogy keressük a testvéri kapcsolatot szűkebb és tágabb környezetünkben is. Óriási élmény számomra, hogy a II. Vatikáni Zsinat után eljutottunk odáig, hogy kezdjük megérteni a zsinat szellemét, hogy nem megváltoztatni akarjuk a másikat, hanem meghallgatni, és az ő hitéből mi is gazdagodni szeretnénk.

A másik fontos gondolat Ferenc pápa nyomán a szolidaritás. Cél, hogy sokkal inkább járja át az egyházunkat a szegényekkel való törődés. Ezt látjuk az ősegyház életében is. Szinte az első ténykedésük az volt, hogy gondoskodtak a szegényekről, özvegyekről, árvákról. Ez ma sem lehet mellékes tevékenysége az egyháznak.

– *Régóta dédelgetett álmod volt a Szent Ferenc Szegényei Alapítvány...*

– Az alapítvány létrehozásának konkrét indítéka az volt, hogy szerettem volna bekapcsolódni a felzárkóztatási programba, amit a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál évekkal ezelőtt megkezdett Vecsei Miklós barátom. Elmondta, hogy úgy tudok bekapcsolódni a Jelenlét Programba, ha van egy jogi személyiség a háttérben. Amikor a névválasztásra került sor, rögtön Ferenc pápa jutott eszembe, illetve Assisi Szent Ferenc és a szegények, akik mindig is jelen voltak papi életben. Igaz, hogy a hátrányos helyzetű települések felzárkóztatási programjához kapcsolódva hoztam létre az alapítványt, de az alapító okiratban szerettem volna azt is megemlíteni, hogy nem akarom leszűkíteni a tevékenységünket csak a falusi lakosságra, elsősorban a cigányság szolgálatára, hanem a fogyatékkal élőkre, a kórházi szolgálatra is hangsúlyt helyezünk, és legyen gondunk a bajbajutott családok megsegítése is. Alapelvként azt határoztuk el, hogy egyéni kéréseket nem fogunk felvállalni, csak intézményeket támogatunk. Ugyanakkor mindig a helyi adottságokat akarjuk figyelembe venni. Akkor segítünk igazán, ha nem sablonokkal akarjuk a jelenlétünket az emberekre erőltetni, hanem mindig odafigyelünk az adott helyen élőkre és meghallgatjuk gondolataikat.

Sorra járjuk a családokat. Munkatársaink elbeszélgetnek egy-egy családdal, felméri a helyzetüket. Van-e lakásproblémájuk, van-e munkahelye a családfőnek. A gyerekek nevelésében van-e valami probléma. Egészségügyi felméréseket, szűrővizsgálatokat végzünk iskolákban, óvodákban. Apró dolgok ezek, de nagyon fontosnak érezzük. Vecsei Miklós mindig hangsúlyozza, hogy ez legalább húsz éves program: a születéstől az első munkahelyig kell kísérni a gyereket. A leglényegesebb az állandóság, a kiszámíthatóság és a hosszú távú jelenlét.

– *Mennyire vevők erre a rászoruló?*

– Ameddig nem érzünk kölcsönös bizalmat egymás iránt, addig semmi sincs értelme. Amikor pilismaróti, dömösi plébános voltam a '70-es '80-as években, már akkor megértettem, hogy a legfontosabb meghallgatni az embereket, családot látogatni, beszélgetni és a kölcsönös bizalmat kiépíteni. Amikor megdicsérünk egy gyereket, sikerélménye van, erősíti az önbizalmát. Bőjte Csabát szoktam emlegetni, hogy nem jóvá kell szidni a gyerekeket, mert az reménytelen, hanem jóvá dicsérni.

Nem mi választjuk meg, hogy hova születünk. Az a fontos, hogy értéknek tekintsük a másik embert. Ez hitünk-ből fakadó szemlélet. Ferenc pápa ebben erősít meg, amikor azt mondja:

testvérek vagyunk. Nagyon tetszik az enciklikájában, ahogy az irgalmas szamaritánus történetét elemzi, az ő jezsuita módján. Nem az a kérdés, hogy ki az én felebarátom, hanem hogy én felebarátja tudok-e lenni a másik embernek. Együtt érzek-e vele, oda tudok-e menni hozzá? Nem lehet senki közömbös. Vagy rablók vagyunk, vagy szamaritánusok. Nagyon kemény kérdés, hogy te melyik oldalon állsz.

– *Visszatérve a Hozzád megyek riportkönyvedhez: van olyan gondolat, amit kiemelnél?*

– A búcsúzás. Egy kicsit meglepő, hogy ilyet mondok. Többen meg is jegyezték, amikor látták a könyv címét: Atya, miért akar búcsúzni? Azért, mert a búcsúzás végigkíséri az életünket és jelzi, hogy egy nagyobb távlatban gondolkozunk. A '70 években Márianosztrán voltam hat évig plébános. Amikor Pilismarótra áthelyeztek, egy szombat esti misén búcsúztam el. Ott volt az utódom, együtt miséztünk és Szent Pált idéztem, aki az efezusi egyház vezetőitől búcsúzik el a tengerparton. Fájt nekik Pál mondata, hogy már soha többé nem fogják egymást látni. Márianosztrán azt mondtam: elbúcsúzom tőletek, mert tudom, hogy így már soha többé nem fogjuk egymást látni. A mise végén a miniszteránsok egyszerűen eltűntek. Nem értettem. Azt vártam, hogy nyakamba csimpaszkodnak, de ők elmentek. Beültem a Trabantomba és szomorúsan elindultam Márianosztráról. Amikor a falu határához értem, ott volt az összes gyerek. Összekapaszkodva elállták az utat... Nagyon meghatódtam. Ez aztán annyiszor megisméltődött Pilismaróton, Esztergomban, majd Vácott. A búcsúzás átélése a megélt találkozások örömeinek. A találkozásoknak, amikor megtörténtek, amikor eskettem a fiatalokat, az első kereszteléskor, vagy amikor a szülőket búcsúztattam a temetőben. Az emberek életének a részévé váltam. Amikor búcsúzunk, akkor ezek a találkozások mind ott vannak, összekötnek bennünket, egy olyan távlatban, aminek az értelme a viszontlátás és az Istennel való találkozás.

Seregély István

Krisztus Testének és Vérének egyesítése

Az Eucharisztziáról (6. rész)

Sorozatunk előző cikkében a felajánlás azon mozzanatáról volt szó, amikor a pap elegyíti a vizet a konsekrálandó borral. A szentmisében van egy másik, talán még titokzatosabb, még érthetlenebb cselekmény is, amely szintén csak közelről, a ministránsok számára látható. Az *Isten Báránya (Agnus Dei)* éneklése alatt a miséző pap a kehelybe, Krisztus Vérébe ejt egy darabot Krisztus Testéből, és halkán ezt imádkozza: „A mi Urunk, Jézus Krisztus Testének és Vérének egyesítése váljék a szentáldozásban lelkünk üdvösségére”. Miért teszi ezt?

Ez is egy ősi, sokértelmű motívum. Az ókorban, Rómában a szentanya a pápai miséken – valamint más nagyobb városokban a főpásztorok is – a nagy ünnepeken, mielőtt az eucharisztikus imádság után helyet foglalt volna katedróján, hogy ott áldozzon, beleejtett egy darabot az előző miséről félretett szent Kenyérből – az úgynevezett Sanctából – az újonnan konsekrált szent Vérbe, valamint az újonnan konsekrált és megtört Kenyérből az oltáron hagyott egy darabot. Az egyház így „biztosította” a történelem folyamán végbemenő sok-sok szentmise egységét, összetartozását és folytonosságát. Mert minden szentmise Krisztus egyetlen kereszthalála és feltámadása folyamatos kegyelmi kiadásának jelenvalóvá tételét szolgálja.

Ahogy a kereszt függőleges tagjához hozzátartozik a vízszintes, úgy tartozott ehhez a cselekményhez is egy másik aktus – az élet horizontális síkja. Azok a papok, akik lelkipásztori feladataik miatt nem tudtak részt venni a pápa miséjén, szintén kaptak egy-egy darabot az ott konsekrált Kenyérből, melyet az akolitusok vittek el a közösségükbe. A papok ezt a maguk által átváltoztatott szent Vérbe tették bele a mise végén, mintegy teljessé téve az egyház hívó közösségeinek összetar-

tozását. Az e célból letört darabkát úgy hívták, *fermentum*, vagyis kovász, élesztő.

Ez az aktus – a letört darab elküldése a kisebb bazilikákba –, bármilyen szép is és mély értelmű, a gyakorlatban nehezen valósítható meg, mint liturgikus cselekmény, ezért inkább csak Róma városának falain belül végezték. A X. századra ki is ment a gyakorlatból, mint ahogy eltűnt az egyesítés céljából félretett Eucharisztia szokása is. Helyette egyszerűbben, az akkor konsekrált Kenyér darabkáját tették bele a papok Krisztus Vérébe.

Mivel e szokások történelmi hátterének ismerete nélkül érthetetlen, hogy miért is cselekszik a miséző pap így, idővel más teológiai értelmezést is kellett keresni ennek az aktusnak. Így lett ez a Szent Kenyér és Bor osztatlan egységének, a feltámadt Krisztus valóságának látható szimbóluma. De mi nem felejtjük el, hogy honnan fejlődött ki: a Krisztus áldozatának kegyelmét jelenvalóvá tevő, térben és időben ünneplott milliárdnyi szentmise egységének jeléből.

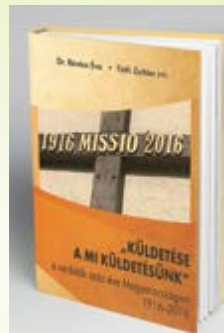
Tóth Zoltán svd

Ajándékötletek KARÁCSONYRA!

- **Missziós imakönyv**
új kiadás – 1000 Ft
- **Küldetése a mi küldetésünk...**
– Tóth Zoltán svd és Dr. Révész Éva könyve a verbitákról – 1500 Ft
- **Missziós Napló** – 1000 Ft
- **Rózsafüzér** – 300 Ft

Verbita kiadványok megvásárlásával missziós szolgálatunkat támogatja.

Új remények, új kihívások

Az angolai tartomány

Bár a közép-afrikai Angolában a portugál a hivatalos nyelv, a lakosság több mint 95 százalékának valamilyen bantu nyelv az anyanyelve. Az ország nyugati felében a nagyvárosokban élnek a portugált beszélő meszticék, míg az ország déli részén a vadászatból, gyűjtögetésből élő népcsoportok.

A korábban portugál gyarmat 1975-ben vált függetlenné; ezt követően 25 évig tartó polgárháború tört ki. Amíg a hadurak a hatalmas olajkincsért és gyémántkészletekért küzdöttek, az ország népe szörnyű szegénységben élt. A javában zajló hidegháború nagyhatalmainak katonai támogatása – kommunista oldalról a Szovjetunió és Kuba, kapitalista oldalról az Amerikai Egyesült Államok és Dél-Afrika beavatkozása – is hozzájárult a konfliktus elhúzódásához. 2002 óta a béke és a fellendülés reményében zajlik a gazdaság helyreállítása és a társadalmi megbékélés folyamata. Az ország gazdasága jelenleg válságban van, ami visszaveti az ország fejlődését.

A kereszténység elterjedése Angolában a XV. században kezdődött a portugál misszionáriusok érkezésével. Amikor 1575-ben létrejött az angolai gyarmat, a katolikus misszió a főváros,

Luanda környékén és az ország belsejében terjedt el. A XIX. század végén protestáns misszionáriusok érkeztek az ország északi részébe.

A függetlenné vált ország első, marxista-leninista ideológiájú kormánya, nem meglepő módon, vallásellenes volt. A kommunista ideológia elhagyása óta a kormányzat toleráns az egyházak és vallási szervezetek iránt, így újra nyíltan tevékenykedhetnek. Angola lakosságának 47 százaléka római katolikus, 38 százaléka protestáns, 15 százaléka valamilyen törzsi vallás követője.

A verbiták 1965-ben érkeztek Angolába. Kezdetől fogva a plébániák a missziós tevékenységük és pasztorális szolgálatuk fő bázisai és központjai. 8 egyházmegyében 12 plébániát működtetnek. A verbiták által vezetett plébániák többsége szegények lakta területen van, amelyek mellett sok helyen kórházat és iskolát is fenntartanak. Az állami iskolarendszer meglehetősen gyenge, ezért nagy igény van az egyház által nyújtott minőségi oktatásra. Az általános iskolát a gyerekek több mint fele végzi el.

Biblia-szemináriumainak katekétákat és világi vezetőket képeznek, akik

részt vesznek a Szentírás-apostolkodásban: imacsoportokat és lelkigyakorlatokat szerveznek. A rendnek van saját könyvesboltja, de a plébániák is gondoskodnak róla, hogy mindenki elfogadható áron juthasson Bibliához és lelki olvasnivalókhoz.

A legutóbbi általános káptalan után létrejött a Verbita Világiak Társasága, akik osztoznak a rend lelkiségében és részt vesznek a verbita plébániák missziós tevékenységében.

A rendtársak közül néhányan egyházmegyei bizottságokban dolgoznak. Vannak, akik a vietnámi és kínai migránsok lelkigondozását végzik, különböző programokat szerveznek nekik. Mások az utcagyerekekkel foglalkoznak, akiket gyermekboszorkánysággal vádoltak meg, bántalmaztak és elűztek otthonukból. Próbálják helyreállítani a családi kapcsolatokat, közben a gyermekek ellátást és oktatást kapnak. A verbiták éjszakai szolgálata az utcákat járja, és a krízishelyzetben lévő gyermekeknek segít.

A kommunikációs koordinátor a plébániákon újságírási, fényképezési, videókészítési ismereteket oktat. A sajtóapostolok munkáinak gyümölcsei például a YouTube-on is fellelhetők. Néhány plébánia közreműködik az Angolai Katolikus Püspöki Konferencia rádiójának műsorkészítésében is.

Az Isteni Ige Társasága több missziós és pasztorális tevékenységben szorosan együttműködik a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek kongregációjával. A tartományban jelenleg 51 verbita szerzetes van jelen, akik közül 3 püspök, 36 pap, 5 örökfogadalmas testvér, 6 seminarista, 1 noviciátusban készül a missziós hivatásra.

Hajós Katalin

A togói misszió támogatása 2020-ban

Togóban a verbita misszionáriusok szolgálatát Isten Igéjére alapozva a bibliaapostolkodás, a plébániái pasztoráció, a szociális és karitatív segítségnyújtás, valamint a különböző kultúrák és vallások közötti párbeszéd alakítja. Ezeket a törekvéseket szeretnék fejleszteni és megerősíteni. Ehhez kérjük missziós barátaink nagylelkű támogatását az év folyamán. Isten fizesse meg!

• HUF 10700024-69018251-51100005

Közlemény rovatba kérjük feltüntetni: Togó

„A legjobb bárányból lesz a legjobb pásztor”

Beszélgetés Lóczi Tamással, az Egri Főegyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatóságának elnökével

– *Tamás atya, 2020 augusztusától kinevezést kaptál az Egri Főegyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatóságának (EKIF) élére. Milyen feladatokat kell ellátnod, mint elnök?*

– Nagy megtiszteltetés és bizalom *Ternyák Csaba* érsek úrtól, hogy kinevezett. Gondolom, ebben közrejátszott a köznevelésben eltöltött sok-sok évem is. Pedagógusnak tanultam a szeminárium előtt és a mai napig – a tizenhat évnyi pap-ságom alatt is – a tanítás, a nevelés a legkedvesebb összetevője szolgálatomnak. Az elmúlt tíz évben egy katolikus gimnáziumban dolgoztam, így beleláltam a köznevelés rendszerébe. Az EKIF elnök leginkább stratégiai dolgokban ad tanácsot érsek úrnak, a közös gondolkodás a főpásztor döntéseit segíti arra vonatkozólag, hogy merre mozduljon el az iskolaügy. Ide tartoznak például az intézmények átvételéről való döntések, az intézmények átalakítása, bővítése, bizonyos területek kiemelése egy-egy évben. A mindennapi operatív munkát egy főosztály, az Oktatási Osztály végzi Egerben. Ennek az adminisztratív munkának jogi, munkajogi, gazdasági, pedagógiai összetevője is van. Ebben a felében a munkának nem tudok konkrétan részt venni, de rálátok a főosztályvezetővel való napi konzultáció, illetve az intézményekkel közös levelezőlista által. Emellett természetesen az intézmények programjain való részvétel is szerepel a feladataim között.

– *Mit lehet tudni az Egri Főegyházmegye oktatási és nevelési intézményeiről?*

– Az Egri Főegyházmegye intézményhálózatán belül az oktatás-nevelési a legerősebb szegmens. Érsek úr bátorságának és az általa kijelölt irányvonalnak köszönhetően az elmúlt tíz évben az állam után mi lettünk a második legnagyobb iskolafenntartó az országban. Az összevonásokkal együtt jelenleg ötvenöt intézményünk van, de a tagintézményekkel együtt a szám eléri a százat. Ebbe gimnáziumok, középiskolák, technikumok, általános iskolák, kollégiumok és óvodák is bele tartoznak.

– *Milyen eredmények tapasztalhatók? Hogyan teljesítenek az intézmények?*

– Hála Istennek nagyon sok pozitív tapasztalat van. Nagyon jó alapot ad Érsek úrnak az irányvonala, hogy csak

olyan helyen veszünk át intézményt, ahol a szülők és a dolgozói gárda közel 100 százaléka akarja az átvételt.

Jó azt hallani, olvasni, amikor szülők visszajelzik, mennyire örülnek, mennyire biztonságban érzik gyermekeiket amiatt, hogy katolikus intézménybe jár. Tapasztalják, hogy a katolikus intézményekben nagyobb az odafigyelés, az empátia, több jó és pozitív, valamint evangéliumi értéket tanulnak a gyerekek. Ezeknek a jótékony hatását sokszor a családokban is érzik, amikor például a gyerek otthon is imádkozik, vagy jócselekedetet hajt végre, türelmesebb, odafigyelőbb. Az eredményességet mutatja az is, hogy az elsőgenerációs gimnáziumainkból jó pár papi, szerzetesi hivatás, vagy olyan elkötelezett keresztény értelmiségi került ki, akik meghatározókká váltak a maguk környezetében.

– *EKIF elnökként milyen céljaid vannak?*

– A legkedvesebbnek és legfontosabbnak a lelkiélet fontosságát tartom, célom ennek erősítése. Nagyon fontos terület a családi életre való nevelés is. Úgy gondolom, hogy ez egyre jobban előtérbe kell, hogy kerüljön, hiszen egyre kevésbé természetes az, hogy valaki teljes családból jön hozzánk diákként. A harmadik terület pedig a hivatásbresztés. Ez is egy olyan terület, amellyel manapság nagyon sokat küzdenek a gyerekek. Próbáljuk őket elvezetni arra, hogy akkor lesz boldog, kiegyensúlyozott az életben, ha egy olyan helyen fog dolgozni, ahová örömmel megy, olyan munkát fog végezni, amihez ért, aminek látja a hasznát, az értelmét, amivel a közösség javát tudja szolgálni. Olyan elkötelezett felnőtteket akarunk nevelni, akik nemcsak önmagukra figyelnek, hanem a tágabb környezetük hasznára is akarnak válni.

– *Fiatalkorod ellenére nagyon magas posztot töltesz be a Római Katolikus Egyházban, az Egri Főegyházmegyében. EKIF elnökséged mellett érseki tanácsosként, egyházi bírósági elnök, a Sátoraljaújhegy-Bodrogközi Esperesi Kerület espereseként és Sátoraljaújhegy plébánosaként is tevékenykedsz. Mikor indult papi pályád és milyen út vezetett idáig?*

– Egy elég hosszú gondolkodás után született meg bennem a döntés, hogy jelentkezek a szemináriumba. Középiskolában gondoltam rá először, de akkor ez nem volt még egy olyan kiforrott döntés, amelyre érdemes lett volna egy egész életet építeni. Ezért időt adtam magamnak. Kémia szakos

tanári végzettséget szereztem. A zenében is folytattam, amit szerettem, egy zenekarban hegedültem, elég komolyan, de a teológiába is belepillantottam a hittanári szak jóvoltából. Az az öt év, amit Veszprémben töltöttem a Hittudományi Főiskola és a Veszprémi Egyetem közös képzésében nagyon hasznos időszak volt, hiszen megszületett bennem a felismerés, hogy az Isten papságra hív. Az egyetemi évek alatt sokat gazdagodott a világlátásom is, hiszen egy kicsit az „életben” is voltam, nem egy burokból kerültem rögtön a szemináriumba. A 2000-ben Rómában megrendezett Ifjúsági Világtalálkozó is nagy hatással volt rám, nagy lökést adott a hivatásom felismerésében. Tizenhat évvel ezelőtt szentelt föl Érsek úr, és azóta is boldog pap vagyok.

– *Milyen állomásai voltak eddigi papi életutadnak?*

– Újmisésként Sárospatakra kerültem, a csodálatos, gótikus templomba. Egy év után Egerbe a Jézus Szíve plébániára helyeztek át káplánnak, ezután pedig újabb egy évre Seregély István érsek úr titkára lettem. Ez egy rendkívül izgalmas és tapasztalatokban nagyon gazdag év volt, tele utazásokkal és találkozással. Nagyon nagy ajándék volt Érsek úr mellett szolgálni. Jórészt ennek is köszönhetem a két éves ösztöndíjat Kanadába, Ottawába, ahol egyházbizományt tanulhattam. Ez a két év nagyon sokat jelentett a világlátásom formálódásában. Kint elvégeztem az egyházbizományt és közben a helyi magyar közösségekben szolgáltam. Hazatértem után kerültem Miskolcra, a Fráter György Katolikus Gimnáziumba, az intézményhez helyezve és nem egy plébániához. Két évig, mint érseki biztos voltam jelen az iskola életében, és nyolc évig, mint igazgató. Nagyon szép tíz évet töltöttem el ebben az intézményben. Ezt követően tavaly, 2019 augusztusában az első plébánosi megbízatásomat is megkaptam. Sátoraljaújhely és az ide tartozó tizenegy falu plébánosa lettem. E feladatot a káplán atya segítségével látom el.

– *Új momentum tehát életedben a plébánosi szerep. Hogyan éled meg ezt?*

– Mérföldtávon nagy dolog, megtiszteltetés és felelősség is egyben, hogy egy egész közösséget, egy egész templomot az ember kezébe adnak. Azt az irányvonalat képviselem, hogy a település életét minél jobban szeretném az egyházközség életébe bevonni. A templomot szeretném például kulturális rendezvények, előadások helyszínéül adni, de a plébánián is szeretnék különböző közösségeket, csoportokat létrehozni. Hosszú távon az lenne a dolgom, hogy az emberek sajátjuknak érezzék a templomot, a plébániát, az egyházközséget.

Próbálom „pozícióba hozni” az embereket, rávezetni őket, hogy a saját szemszögükből vegyék észre, mire lenne szükség. Én vagyok a plébános, de szeretném, hogy érezzék: van joguk ötleteket felvetni és megvalósítani azokat. Az egyházközség képviselő-testületében például különböző funkciójú öntevékeny csoportokat alakítottam ki: családcsoport, karitászcsoport és pályázatos csoport is működik.

Lelkipásztorként nemcsak a plébánián, de a helyi katolikus oktatási-nevelési intézményekben is jelen vagyok.

A sátoraljaújhelyi Szent István Katolikus Technikum és Gimnázium, valamint az Árpád-házi Szent Margit Katolikus Általános Iskola és Óvoda lelkipavezetőjeként is tevékenykedem.

– *Mit jelent számodra a gyerekekkel való foglalkozás, és mi a feladatod intézményi lelkipavezetőként?*

– Igazából nem is bírnám ki, ha nem taníthatnék. Miskolcon igazgatóként az volt a legnagyobb keresztem, hogy kevés órám lehetett. Most hittant és kémiát tanítok a katolikus általános iskolában és a gimnáziumban, illetve egy nem egyházi iskolában is vannak óráim. Ezekon kívül a bérmelegítő csoportot is én készítem fel. Lelkipavezetőként a katolikus intézményeink lelki programjainak többségét én szervezem. Ezen kívül legfontosabb feladatomban az, hogy ott vagyok, jelen vagyok az intézményekben. Figyelek és megpróbálom megérteni, megismerni a pedagógusokat, hiszen minden mást csak akkor fognak tőlem elfogadni, hogyha emberként ott vagyok közöttük és velük együtt élem a mindennapokat.

– *Nagyon sokféle tevékenységet végzel. Hogyan tudod ezeket összehangba hozni?*

– A Gondviselés ajándéka a papi életben, hogy nincs két egyforma nap. Az emberekkel való foglalkozás sohasem unalmas. Önkéntelenül is kikapcsol egyik tevékenységem a másiktól, a feladataim így kiegészítik egymást. Nem mondom, hogy néha nem torlódnak össze a feladatok, de igyekszem egyensúlyban maradni. Kikapcsolódás gyanánt nekem a testmozgás nagyon sokat segít. Régebben nagyon keményen futottam, de a fallabdázás és az úszás is olyan mozgásformák, melyek „kitörlik” az ember fejéből a tennivalókat. Erőt adnak és kellően lefárasztanak. A mozgás a hobbim, pihenés és kikapcsolódás is egyben. A papi élet fizikailag nem különösebben megerőltető, ezért, ha valaki nem végez valamilyen testmozgást pluszban, akkor elég nagy a veszélye annak, hogy elhízik vagy ellustul. Isten előtt kötelességünk vigyázni az egészségünkre, ami csak akkor megy, ha valamit tesz is érte az ember.

– *Hogyan fogalmaznád meg saját küldetésed irányvonalát?*

– Nagyon szeretem Barsi Balázs atyának ezt a mondatát: „A legjobb bárányból lesz a legjobb pásztor”. Valaki nálam jóval nagyobbak a nyájában vagyok bárány, tőle tanulok, Őt követem, hogy aztán mások tudjanak figyelni rám és engem követni. Nem úgy, hogy magamhoz kötöm őket, hanem ahogy Krisztus vezet. Ez az önkép az, amit nem szabad szem elől téveszteni. Ne szálljon el úgy az ember magától, hogy azt gondolja, ő már nem bárány, csak pásztor. Ugyanakkor vállalnia kell annak a felelősségét is, hogy valakik számára pásztor, és nem teheti meg, hogy ő csak elvan a nyájában. Ez egy nagy kihívás, de törekedni kell rá, hogy ez a kettő mindennap összehangban legyen.

Vrazala Marianna

Meghívtál, hogy vízre lépjek

Hálaadás ötvenedik évfordulón

A címben szereplő dicsőítő éneket a világon számtalan nyelven, számtalan keresztény közösségben éneklük. Az *Oceans* az ausztráliai Hillsong közösségből indult világhódító útjára. Ez egy mély hitvallás, egy tanúságtétel hitünk erősségéről. „Uram, ha Te vagy az, parancsold meg, hogy Hozzád menjek a vízben.” És mit mond az Úr? „Jöjj!” Mindegyikünket hív, hogy menjünk, induljunk el bátran. Ameddig hiszünk és bízunk, addig nem fogunk elmerülni. Engem is hívott. Meghallottam a suttogó hangot. Elindultam, hogy „bátran veled járjak”. Csak nem volt elég erős a hitem. És ahogy gyengült, úgy merültem egyre mélyebbre. Az ötven évből nagyjából harmincat merültem. De ő nem adta fel. Nem én, hanem a halk szavú, megértő Isten. „Jöjj!” – mondta, és amikor már elég erős volt a hitem, elindultam a vízben feléje.

Sokat gondolkodtam az ötvenedik évfordulónk kapcsán, hogy mivel tehetnék még bensőségebbé a hálaadó szentmisét. Az elmélyülés csendjében megérkezett a segítség. Mi is lehetne felemelőbb, mint felajánlani életszakaszainkra emlékező személyes könyörgéseinket. Így születtek a felajánlási körmenet imái.

Általános iskola ötödik osztályában kezdődött. Abban az időben sokszor mentem a reggeli hat órás misére ministrálni. Csak két megálló volt a vilámmal és utána gyors léptekkel gyalogoltam a Fő utcában a templom felé. Szerettem a fehér karinget, az ünnepi misékből megmaradt tömjén illatát és azt, hogy a miséző atyának én segédkezhetek.

De nem csak a szüleimtől kapott válaszos nevelés töltötte be az életemet, hanem egy korai bontakozó érzés egy szőke kislány iránt, aki az osztályunkba járt. Bosszantott, hogy olyan pici és törékeny, hogy az első padba ültette a tanárnő. Ennek ellenére mindent megtettem, hogy a közelébe kerüljek és felhívjam magamra a figyelmét. A

szőke hajának meghúzásánál és a vonalzójának elcsenésénél azonban jobb ötletem nem volt.

Vonalzó

Egymáshoz tartozásunk első gyermekori szimbóluma, ami általános iskolás korunk óta hosszú éveken át jelképezte szárnybontogató próbálkozásainkat. Segíts minket, hogy életünk továbbírtja, mint a vonalzó szárai, a Te végtelen, irgalmas szeretettedben találkozson egymással. Sohasem a rosszat, ami elvált, hanem a jót, ami összeköt, azt keressük egymásban!

Nyolcadikos korunkban a tánciskolában, amikor hölgyválasz volt, oly sokszor vártam, hogy majd engem választ, de emlékeim szerint ez csak egyszer fordult elő. Talán ezért is volt számomra nagy meglepetés, amikor az általános iskola utáni nyáron félve – édesanyám kíséretével – megkerestem Zsuzsát Balatonaligán, és nem zavart el. Talán itt indult igazán a mi kapcsolatunk. Már nem egy iskolába jártunk. Szüleim a budapesti Piarista Gimnáziumba írtak be, annak ellenére, hogy behívatta őket az általános iskola igazgatója, hogy lebeszélje szüleimet erről a szándékukról. Nem fogadták meg a tanácsot.

Minden vasárnap a diákmisén ott volt Zsuzsa is, hogy mise végén együtt lehessünk egymással. A gimnázium négy éve alatt voltak összeveszések, kibékülések, útkeresések és visszatalálások. De egyre erősödött bennünk a gondolat, hogy mi összetartozunk, jobban, rosszban. Végül úgy döntöttünk, szüleink nagy meglepetésére, hogy felsőfokú tanulmányaink megkezdése után örök hűséget fogadunk egymásnak Isten és ember előtt a „kegyes iskolában”, ahol Jelenits István hittanáróm kötötte egybe életünket.

Még egyetemre járt Zsuzsa, amikor megszületett lányunk Beáta, aki kedvességével és szeretetével elvarázsolta a család minden tagját. Édesanyáméknál egy pici, 10 négyzetméteres

szobában éltünk, tanultunk, gyereket neveltünk. Nem volt könnyű, de fiatalágunk, lelkes életigenlésünk átsegített a nehézségeken is. A hivatásunk szeretete mindkettőnknek sok erőt adott, de sok konfliktusnak is alapja lett. Zsuzsa vegyészmérnök lett, én filmrendező szerettem volna lenni. Ezért mindent kipróbáltam. Voltam színházi hangmérnök, diszkóztam, fotóztam, verseket írtam, éjszakai revükben dolgoztam. Zsuzsa volt a család biztos pontja minden értelemben. Neki volt fix fizetése, nekem hol volt, hol nem volt. Közben elvittek két évre katonának Székesfehérvárra. A katonaság végére megszületett fiunk, Ákos, aki állandóan mozgásban volt, hamar meg akarta ismerni a világot. Szűk lett a 10 négyzetméter; szülői támogatással lakást kellett vennünk és ki kellett alakítanunk saját életünket.

Lombik

A hivatás, a tudás megszerzésének végtelen vágya, a tudomány iránti elköteleződés jelképe. A munkában eltöltött évtizedek elhivatottsága és a családi tűzhely lángjának ébrentartása közötti egyensúly megteremtéséhez, és annak megtartásához mindig te adtál erőt, Istenem. A konfliktusokat a te irgalmas és megértő szeretetted simította el. Add, kérlek, hogy életünknek ebben a szakaszában még jobban figyeljünk halk kopogtatásaidra, és örömmel fogadjuk el a még nekünk szánt feladatokot.

Lassan megállapodtam én is. Nyolc év színház után végre filmstúdióvezető lettem az Interpress Stúdióban, később pedig a Vidok Palota, majd a Pharmapress stúdiókban. Rengeteg forgatás, elérhetetlennek tűnt külföldi utak, filmsorozatok készítése a Magyar Televíziónál, a Duna Televíziónál. Különleges riportok, különleges emberek, különleges kultúrák. Sokszor elveszttem a hirtelen jött forgatagban, a szó szoros értelmében. De Zsu-

zsa mindig várt rám, mindig ott volt, ahol éppen szükség volt rá. Helyt állt a munkában, a hivatásában, a gyereknevelésben, a család összetartásában, és abban is fontos szerepe volt, hogy visszatálják hozzá.

Kamera

Felemelő és megrendítő pillanatok megörökítője. Egyfajta képi tanúságtétel eszköze, ha jól használjuk. Add, édes Istenem, hogy ne hamis, félrevezető hírek bemutatására szolgáljon kezünkben, hanem, mint modern evangelizációs eszköz, az élet olyan pillanatait mutathassuk meg általa, melyek példák a szeretetre, a megértésre, a rászorultak megsegítésére és a megtérésre. Vezess minket, hogy jeleket tudjunk mutatni, az üdvösség felé vezető út jeleit.

A nehézségek azért vannak, hogy leküzdjük őket. Küzdeni mindig tudunk, igaz, nem mindig sikerrel. Csak az idő múlása ébreszt rá, hogy amit kudarcnak élünk meg, és amikor kilátástalannak látjuk a helyzetet, az megerősít és épülésünkre szolgál. Így vagyunk a hittel is. Amikor a legtávolabb érezzük magunkat Istentől, akkor valahol valami jelet kapunk.

Zsuzsa sikeres pályát futott be. Számos külföldi és hazai tudományos konferencián vett részt és tartott előadást. Eredményei elismeréseként Szegedre hívták laborvezetőnek. Ezt nem volt szabad kihagyni. Közel 20 évig tartott. Kapott lakást, hétvégeken ingázott Szeged és Budapest között. Addigra már a gyerekek felnőttek, egyetemre jártak, a lányból építésszámológép, a fiúból terméktervező lett. Talán sohasem éreztem az együttlét hiányát annyira, mint ezekben az években. Érdekes, akárhogy is alakult az életünk, én mindig biztos voltam abban, hogy Zsuzsa megkérdőjelezhetetlenül az én lelki és testi párom, örökké.

Rózsa

Ez a rózsza a szeretet és a könyörületesség rózsája. Szent Erzsébet rózsaszodója emlékeztessen minket mindig arra, hogy sokan vannak a világban, akik rászorulnak embertársaik segítségére.

gére. Add, Uram, hogy soha ne aludjon ki szívünkben a könyörületesség, a megértés és a szeretet lángja bajba jutott testvéreink iránt. Mindig legyen kosarunkban valódi kenyér és lelki táplálék azoknak, akik bajba jutottak.

Az Úr mindig halkán kopogtat. Csak akkor lép be, ha kinyitod az ajtót. Rajtad múlik, mikor hallod meg és mikor nyitod ki a szíved kapuját. Akkor pedig biztosan számíthatsz rá. Zsuzsa szegedi évei alatt sokszor elsétált egy templom mellett. Egyszer úgy érezte, be kell mennie. Én édesapám iránt érzett szeretetből tettem meg az első lépést. Úgy éreztem, nem tehetem meg, hogy azzal, aki hitre, templomba járó, Istent kereső lelkületre nevelt édesanyammal együtt, nem megyek el vasárnaponként misére. Talán nem is sejtette, hogy én mennyire eltávolodtam Istentől.

Egy idő után megtörtént a csoda. Az érd-postástelepi templomban egy vasárnapi misén, egy akkor még számunkra ismeretlen indiai atya mondta a prédikációt. Közvetlen stílusa és tanítása lenyűgözött és magával ragadott minket. A szentmise végén meghirdetett egy általa tartott lelkigyakorlatot. Zsuzsával azonnal tudtuk, hogy ott a helyünk. Számomra ez volt a pálfordulás. Nem tudom, miért, nem tudom hogyan, de innentől más irányt vett az életem, az életünk.

Missziós rózsafüzér

A missziós rózsafüzér a világot sokszínűségében is egységes alkotásként ábrázolja. Ez a rózsafüzér és a missziós atyák befogadó szeretete erősített meg és indított újra el minket, sok viszontagságos és megszenvedett útkeresés után Hozzád, irgalmas Atyánk. Áldd meg Sebastian atyát, aki egy lelkigyakorlaton visszavezetett Hozzád, Urunk. Áldd meg a missziós közösség minden tagját, akik befogadtak minket és új értelmet adtak életünknek.

Innentől már könnyűnek tűnt minden, még a gondok, nehézségek is. Valaki fogja a kezünket. Így kerülünk kapcsolatba a verbitákkal, az Isteni Ige Társasága tagjaival, akikkel szoros lelki és munkakapcsolatot apo-

lunk. Megismerkedtünk és portréfilmeket készíthettünk az idős, világot járt missziós atyákkal, akik különleges történeteket meséltek missziós útjaikról, az őserdei törzsek életéről, az iskola- és templomépítésekről és Isten látható és megtapasztalható kegyelméről, ami bőségesen kísérte missziós útjaikat. Csodálatos volt az is, hogy a szerzetesrend magyarországi letelepedésének 100. évfordulóját is együtt ünnepelhettük. Megtaláltuk azt a közösséget, amit talán gyerekkorunk óta kerestünk. Így érkezünk el, a mi 50. évfordulónkhoz, amit elválaszthatatlanságunk zálogaként hálaadó misével ünnepeltünk a budatétényi Názáret Misszióházban.

Talán nem is kellett volna ennyi ideig keresni, hiszen ott volt, csak észre kellett volna venni. A verbita közösségben szembesültünk azzal, hogy Zsuzsa már a megkeresztelkedésekor az Isteni Ige Társasága Miseszövetségének tagja lett. Ott volt az imakönyvében az emléklap, ám csak hatvan év után tudta meg, hogy kik kísérték őt élete útján imáikkal.

Kenyer és Bor

Tégy bennünket nyitottá, hogy mindig tiszta szívvel tudjuk magunkhoz venni a Te Szent Testedet és Véredet minden szentmisében, de különösen ezen a mai napon, amit kegyelmedből és szeretetedből megélhettünk. Add, Urunk, hogy életünk hátralévő idején hitben és szeretetben megerősödjünk, együtt járassunk a Hozzád vezető úton.

A hálaadás végén megható pillanatokot éltünk át. A tartományfőnök, Tete Remis atya elismerő szavai, a pápai áldás, amit Benvin Sebastian atya Rómából hozott, könnyeket csalt szemünkbe. Az agapén pedig gyermekeinktől kapott „esküvői torta”, rokonaink, barátaink kedves megemlékezései és Ghie Marcell atya meglepetése miatt nem jutottunk szóhoz. Közben a „missziós zenekar” dalai tették teljessé az ünnep hangulatát. Köszönjük ezt az estét, köszönjük az örök szövetséget!

Seregély István

A jobbik rész

Gondolatok ünnepről és hétköznapokról

Óh Jézusom, mentsd meg a karácsonyt.

Nekünk már nincs hozzá erőnk.

Mi vásárolunk és rohanunk, kis csomagokat készítünk, karácsonyfákat díszítünk és énekeljük: „Csendes éj...”. De a titok, Isten Fiának titka, hogy emberré lett értünk, gyakran csak szirupos érzélgés, dekoráció. Jézusom, a mi bűnünk is, hogy ezt az ünnepet elborítják a reklámhegyek. Mi tudjuk, kinek jár karácsonyi üdvözlés és kötelező ajándék, mindenkinek tudja. De meg akarunk szabadulni végre a vásárlási és ajándékozási görcstől. Szent ünnepet akarunk ülni, amelyen nem az a mérték, ki mennyit ad. Jézusom, segíts, nehogy elsüllyesszük egészen, mit jelent ez az ünnep, segíts, hogy ne csak télapók legyünk. Segíts, hogy az adventi hetekben lelkünkbe nézzünk. Segíts, hogy az útra visszatérjünk, s elinduljunk megint. Csak így lesznek az ajándékok jeleivé a szeretetnek – mint megannyi tükre a Te szeretetednek. Oh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt, ments meg minket.

Ezért vállaltál embersorsot.

(Paul Roth: Mentsd meg a karácsonyt)

Mi is a szeretet valójában? Hogyan kell helyesen szeretni, hogyan lehet a másik embert helyesen látni?

Szeretni születünk a világra, de feladatközpontúvá vált az életünk. Az emberi kapcsolatokat félretesszük azzal a gondolattal: „Ó, majd, ha ezt és ezt befejeztem”.

De lesz még majd? Vagy jön egy telefonhívás, egy rossz hír, és nem lesz több lehetőség. Felgyorsult az életünk, túl sűrűek a feladatok. „Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszik el tőle soha.” (Lk 10,41–42)

Ha merünk szeretni és szeretetet elfogadni, már a menynevei ízt ízelhetjük. Sokszor rohanunk, és észre sem vesszük mennyien csak arra vágnak, hogy megálljunk és meghallgassuk őket, hogy észrevegyük, szenvednek, s várják, hogy megszólítsuk őket, hogy elmondhassák, mi van bennük. Hogy átölelhessenek minket, s mi is hányszor örömmel átölelnénk a másikat, amikor Isten szeretete túlrad bennünk. Ám nem merünk szeretni.

Egy személyes tapasztalat: Egy nénitől (97 éves), tele fekvéssel, keringése összeomlott, megkérdeztem, imádkozhatunk-e együtt, szeretne-e papot, felvenni a betegek kenetét, áldozni. Igennel válaszolt. Attól kezdve akárhányszor én láttam el, imádkoztunk, énekelünk. Egy alkalommal nem volt erőm hosszabb időt foglalkozni a nénival, túl akartam lenni rajta. Amit kellett elvégeztem, s mondtam: „Végeztünk, majd később benézek”. Ő ezt válaszolta: „Nővérke, nem végeztünk”. Kérdeztem: „Szeretne még valamit?” „Igen, tudja maga, mit.” Mintha nem tudtam volna, rákérdeztem: „Tessék mondani, mi az?” „Hát, nem imád-

koztunk. És nem mosolyog. Kérem, mosolyogjon, olyan jó az nekem, amikor rám mosolyog.”

Mi ez, ha nem Isten üzenete? Egy kiszolgáltatott idősnak kell figyelmeztetnie, hogy a túlterheltség nem lehet akadálya annak, hogy Jézust, a Szeretetet tovább adjam. Egy mosoly.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy még így is üzen, nem engedi, hogy megfélemlítek arról, hogy ő miért született a földre, miért lett az Ige testté. Az Úr megmutatta, hogy ideje megállni, újratervezni, s kérem a kegyelmet azóta is, hogy figyelmeztessen, mikor van itt az idő megvizsgálni, hogy az adott pillanatban melyik a jobbik rész.

Minden pillanat egy lehetőség. Most van itt az idő, most van lehetőség döntést hozni. Karácsonykor Jézus Krisztus testét öltését ünnepeljük. Ez a mi ajándékunk, a legnagyobb ajándék, amit mi, emberek kaphattunk, hogy az Ige, a Szeretet megszületett a földre.

Mi nem tudunk jól szeretni Isten nélkül. Bálvánnyá tesszük a másikat, vagy saját kívánságaink kielégítésére használjuk. Viszont megtalálhatjuk a módot, hogyan gyakorolhatjuk helyesen a szeretetet. Ha Jézust bevisszük kapcsolatainkba, Ő meg fogja mutatni a helyes hozzáállást embertársainkhoz.

Újra kell értelmeznünk a karácsony üzenetét. Újra kell tanulnunk szeretni, kilépni önmagunkból és a másik felé venni az irányt. Meg kell találnunk az életünk célját, értelmét, és tudatosítanunk kell. Így élhetünk tartalmas, értékes életet, s ünnepeink is így tölthetjük be eredeti küldetésüket. Ha így élünk, nemcsak a karácsony lenne az ünnep, hanem minden napunk a szeretet teljességével telne el.

Merjünk szeretni, ahogy Jézus is szeretett, merjünk adni, ahogy Jézus is odaadta önmagát egészen!

Cseh Anikó

Betlehemi csillag

Néhány hét múlva itt a karácsony, az év legszebb ünnepe. Bizonyára mindenki várja már, hiszen akkor a feldíszított karácsonyfa és a szépen becsomagolt ajándékok mellett együtt ünnepelünk. A szent éjszakán a templomba is ellátogatunk, ahol megnézhetjük a betlehemet a Szent Családdal, a pásztorokkal és az éppen útnak induló királyokkal.

Titokzatos, csendes éjjel
álmát alussza Betlehem,
Ám a sötét, hideg éjben
csillag fénylik fel hirtelen.

Csillag gyúl az éjszakában
fénye mindent beragyog,
Álmukból pásztorok felriadván
bámulják a csillagot.

Páztortüzek lángja lobban
megmozdulnak az árnyak,
Fenn a hegyen, ahol a pásztorok
báránnyal tanyáznak.

Angyalszárnyak suhogása
töri meg az éji csendet,
És az Úrnak hírnökei
egymás után megjelennek.

„Megszületett a Megváltó!”
szól az Úrnak Angyala,
„Nincsen neki palotája,
csak egy kopott jászola.”

„Siessetek jó pásztorok
kicsi Jézus ne várjon,
Vigyetek irhát, jó meleg bundát,
hogy a kised ne fázzon!”

„Induljatok el a hegyről,
keressétek az Urat,
Nézzétek a Nagy Csillagot,
mutatja majd az utat!”

S úgy ahogy jöttek, oly hirtelen
eltűnnek az angyalok,
Ámde az égen a fényes csillag
egyre jobban felragyog.

Készíts saját betlehemet! Színezd ki a figurákat, majd vágd ki azokat. Hajtsd be a figurák talprészénél levő sávot, és ennél fogva ragaszd oda azokat egy kemény lapra.

Kedves Gyerekek! Biztosan mindannyian szerettek gyönyörködni a szép betlehemekben, de gondoltatok-e arra, hogy a szobrok által megjelenített személyek, valaha élő emberek voltak? Ők, akiknek megadatott az a kegyelem, hogy jelen lehettek Jézus születésénél, hogyan élhették azt meg? Mire gondolhattak, mit érezhettek? Ha elolvassátok az alábbi verset, képzeletben a pásztorokkal együtt ti is átélhetitek azt a különleges éjszakát.

Az oldalt összeállította: Vrazala Marianna

A pásztorok elindulnak
le a hegyről csendesen,
A fényesség nyomában járnak
s feltűnik előttük Betlehem.

És a csillag megáll végül
egy kis istálló felett,
Mindannyian örvendeznek,
meglelték a gyermeket!

Angyalkórus áll az apró,
régii istálló körül,
Énekük zeng, messzire száll,
s minden lélek felderül.

Belépnek a jó pásztorok
csodálják a kisedet,
Leborulnak hódolattal,
imádni a gyermeket.

Hoztak túrót, tejet, vaját,
ajándékba báránnyát,
Meleg bundát, nagy takarót,
betakarni Jézuskát.

Mária az istállóban
puha szalmán megpihen,
Karjában van Jézuskája,
aki alszik csendesen.

József áll a hátuk mögött
őrzi őket szüntelen,
Megadatott a jutalma,
mert ő mindig büntelen.

Oly nagy az ő boldogságuk,
hogy felér a mennyekig,
Ha ránéznek kisiükra,
meghatódnak könnyekig.

El sem hinnék, ha nem látnák
a pásztorok e nagy csodát,
Megszületett, emberré lett,
Isten Fia földre szállt!

ADOMÁNYOK A MISSZIÓKNAK

Kérjük, támogassa adományával
missziós munkánkat itthon
és a világ minden táján!

2021-ben a Missziós Titkárság a **vietnámi tartományt**,
valamint az **uráli régiót** fogja kiemelten támogatni.
Mindkét területen sokrétű feladatokat végeznek a verbiták.

• **HUF 10700024-69018251-51100005**

**Még rendelhető
a 2021-es missziós falinaptár**
350Ft/db + postaköltség
Megrendelhető
a Missziós Titkárság
elérhetőségein.

Őszi lapszámunk rejtvényének megfejtése egy-egy rövid részlet volt Nagy Szent Gergely pápának az evangéliumokról mondott egyik szentbeszédéből, valamint Szent Máté evangéliumából: „Az állhatatosság megadja a jó cselekedeteknek az igazi értékét.” „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.” Nyertes: *Kállai Miklós*, Győr. Gratulálunk! Aktuális rejtvényünk megfejtése három különálló részből áll: 1. rövid részlet a Teremtés könyvéből; 2. idézet Ferenc pápa egyik homíliájából; 3. Jézus szülővárosa nevének jelentése. Beküldési határidő: 2021. január 31.

	Bizonyos történesekre mondják	Cél, németül	Oxigén vegyjele	A maga megszólítás helyett	... sál barangvirág (Szócsi P.)	1./2.	Ez teljes számosság	Néma utas!	1.MEGFŐ	Gyűrött ing! Gyerünk már!	Satöbbi, rövidei, de latinul	Az erdőben éjjel csak ezt érzékelné	Jelest
									Reszket				2./2.
	Igy kezdődik a római számsor	Enél van a bónoem	Tűz										
	Elkoptat, elvisel							Páratlan matt! Keselyű ut, németül		Válaki lep! (2 szó) Test, vissza!			
	Történes idejére utal												
	postamadr alávaló				1./3.								
	2./1.				Iseni(), előtagként							Kevert ápa, angol!	
Tulokfajta		Norvég autójel		Nagy a gyűlékezet							Nitrogén vegyjele	Santa ... főv. kiejtve	
zakkantól származó		Tétlen test!		A latin abc 25. betűje							Középen eszem!	Vicior, sár-nész (USA)	
								Nem kezdődik, mégis éhes!				Ide! (All) Rà!	Zavart muflon!
Nagyon mérges, de b nélkül!			Keskeny földhar. régesen, de p nélkül!	... Elliot, zenei páros				E	Keresztül törté Páros bélys!				
				Irigy									
Kevert rum!		Csak részben tömör!			Lövedék-, tésozafajta					Izraeli le-gitársaság ... levezte színész			Csak csendesen kegyes!
		Alas/kai rádióadó			Yard vég nélkül!						Mere, hova		
Határváros eleje és vége!											Válladék		
											Vén ármano		
Névelő	Fizra mel-leti falusi Enni kezd!							Csavar				Hangtalan ütög!	
								Igen, németül				Létezik	
Az örökélet boldogsága: az igazi béke							Szabályos fűcsenők osovencása						